

93. Visperdalen

1. Det viskar i den stilla dalen,
vem viskar där!
Det är ett slag av näktergalen,
det bäcken är
Nej, bäcken stannat,
tyst fågeln är
Det är väl annat, som viskar där

2. En jungfru satt med krans i håren
vid Visperbäck,
som ängeln mild, som ros om våren
så frisk och täck
Hon viskar trogen:
»Min natt var lång, så hemsk är skogen,
kom hem en gång!»

3. Det suckar i den stilla dalen,
vem suckar där?
Det är väl duvans suck i alen,
det floden är
Nej, duvan lilla ej suckar så,
och Ren är stilla,
vem suckar då?

4. En yngling inom fängelsemuren
i mörker satt
Han suckade och kring naturen
ljöd sucken matt
"Jag kommer, Clara!
Men när, vet Gud
Låt kedjan svara, hon är min brud"

5. Den fångna yngling dog i bojan
på Falkenborg
och Visper-mön i dunkla kojan,
hon dog av sorg
När svanen landar
på blommigt skär,
de trognas andar än mötas här

6. Då solens första strålar glimma
på klippans rand
och tysta silverfiskar simma
vid stenig strand,
envar, som fiskar
än höra kan,
att när hon viskar, så suckar han

*/Ord av K. A. Nicander. Ur Sv. Eduard, "200 Gamla
kända visor", nr 93/*